

prisouzeno. Poněvadž pak útratová pohledávka vzniká teprve výrokem soudu, kterým útraty tyto se přisuzují, a výrok tento v dotyčném sporu dosud se nestal, neexistuje dosud tato útratová pohledávka žalobkyně. V důsledcích toho nemohla také v pořadí knihovní pohledávky stěžovatelčiny žalobou vymáhané z nejvyššího podání ku krytí jejímu potřebná částka býti vyhražena. Vývody dovolání nejsou způsobilé, aby tento správný stavu věci a zákonu odpovídající názor soudu rekursního vyvrátily nebo jím otřásly.

Čís. 5701.

Nárok na náhradu škody proti zubnímu lékaři pro vadné vsazení můstku.

Promlčení nároku na náhradu škody (§ 1489 obč. zák.) počíná teprve, když poškozený poznal škodlivou událost, její příčiny a rozsah jejího škodlivého následku. Možnost vědomosti nestačí. Nabyli-li poškozený této vědomosti snad svou vinou pozdě, může to míti význam jen s hlediska §u 1304 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, Rv I 1954/25.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zubním lékaři náhrady škody pro vadné vsazení můstku. Žalobě bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů:

Odvolatel brojí proti názoru prvního soudu, že nárok na náhradu škody není promlčen, ač čin udál se před 4 lety, bolestně přisuzuje se za šest prvních týdnů po zasazení chrupu v květnu 1920 a za bolesti během zařizování chrupu a žaloba podána byla dne 29. února 1924. Činí tak neprávem. V projednávaném případě zasazen byl chrup v měsíci květnu 1920 a žaloba podána dne 29. února 1924, tedy ve čtvrtém roku po zasazení chrupu. V době té byl jí znám žalovaný jako osoba, která chrup zasadila a škodu prý způsobila. Také v době té cítila již bolesti v ústech, jak sama doznává. Avšak tyto okolnosti nestačí ještě, by nárok na náhradu škody byl již promlčen. K promlčení nároku na náhradu škody vyžaduje se v tomto případě, by poškozený věděl, že vadný chrup byl příčinou jeho bolesti a že ten, kdo jej zasazoval, byl původcem těchto bolestí. Nestačí pak vědět jen, že škoda nastala, nýbrž třeba znáti i její výši. A tu dle zjištění prvního soudu, které není napadeno, dozvěděla se žalobkyně teprve z posudku Dra J-a ze dne 5. července 1923, že její bolesti v ústech zaviňuje vadný chrup a z něho také mohla odvoditi výši náhrady škody. A tato vědomost je pro počítání lhůty promlčecí rozhodnou, poněvadž teprve od té doby počíná lhůta promlčecí. Při tom pak je lhostejno, že náhrada škody požaduje se za bolest před třemi lety vytrpěnou, když od vědomosti o příčině bolesti a výši náhrady škody neuplynula tři léta. Správně proto první soud věc po stránce právní i věcné posoudil, prohlásiv, že nárok na bolestně promlčen není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Prováděje dovolací důvod nesprávného právního posouzení, namítá žalovaný, že otázka, kdy žalobkyně s k u t e č n ě nabyla vědomosti o příčině bolesti, jest vedlejší, ježto prý žalobkyně zavinila, že dříve o tom nevěděla a proto pro počátek lhůty promlčecí jest rozhodující doba, kdy by se byla při náležité péči a pozornosti m o h l a d o v ě d ě t i o příčině škody. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. § 1489 obč. zák. stanoví, že se každá žaloba o náhradu škody promlčuje ve třech letech od té doby, kdy poškozený z v ě d ě l o škodě a osobě škůdcově, a že, když poškozený n e z v ě d ě l o škodě neb o osobě škůdcově, zanikne žalobní právo uplynutím třiceti let. Podle jasného doslovu zákona počíná se tedy tříletá lhůta promlčecí s k u t e č n o u znalostí škody a škůdcovy osoby, a tato znalost musí býti taková, by vystačila k podání žaloby. Vyžaduje se tudíž nejen znalost škodlivé události, nýbrž i její příčiny a rozsahu jejího škodlivého následku. M o ž n o s t v ě d o m o s t i nelze klásti na roveň s k u t e č n ě vědomosti. Nabyli-li poškozený této vědomosti snad svou vinou pozdě, může to míti význam jen podle §u 1304 obč. zák., jehož ustanovení prvý soud v tomto případě vydatně použil v neprospěch žalobkyně (srov. rozh. čís. 3082 sb. n. s.; Ehrenzweig 1920 II/1 str. 73 pozn. 94). Co do času, kdy žalobkyně s k u t e č n ě nabyla vědomosti o příčině škody, bylo nižšími soudy zjištěno, že se žalobkyně teprve z posudku Dra J-a ze dne 15. října 1923 dověděla, že vadnost chrupu zaviňuje bolesti v ústech. To jest zjištění skutkové, jímž dovolací soud jest vázán. Vezme-li se toto zjištění za základ, nutno však za správný uznati úsudek soudu odvolacího, že zažalovaný nárok na náhradu škody promlčen není, poněvadž od 15. října 1923 do podání žaloby, t. j. do 29. února 1924 neuplynula tři léta.

Čís. 5702.

Jest povoliti exekuci bez průkazu ve smyslu §§ 9, 11 ex. ř., navržena-li proti firmě podle exekučního titulu, však s dodatkem, naznačujícím přeložení jejího sídla (nyní v.....).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, R II 20/26.)

Exekuci proti firmě R. a K. Znojmo, nyní ve Vídni soud prvě s t o l i c e povolil, rekursní soud exekuční návrh z a m í t l.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Exekuční titul, t. j. vykonatelný výkaz nedoplatků okresní nemocenské pokladny ve Znojmě, byl vydán proti firmě R. a K. ve Znojmě, a též návrh zněl na povolení exekuce podle tohoto exekučního titulu, totiž na movité jmění firmy R. a K., Znojmo, nyní ve Vídni, tedy očividně proti